

Politi i en ikke ringe Grad især i spredte og aabne Egne, man anvender ogsaa Hunden til at fange Kotter og som Hyrdehund osv., fort sagt, jeg tror, at Hunden i det Hele paa forskjellige Omraader gjør megen Nytte paa Landet og maaske ikke mindst for Folk i smaa Stillinger, for dem, den sidste ærede Taler henvendte med Ordet Smaaafolk. Det forekommer mig rigtignok, at det vilde være meget ubilligt at lægge den samme Skat paa en Smaamand som paa En, der eier Meget. Det er ikke den Maade, hvorpaa man ellers pleier at behandle. Nu veed jeg meget vel, at man siger, at det staar i Sogneraadets Magt at lade det være, hvor man mener, at Hunden er til Nytte, f. Ex. i Hedesogne og spredte Egne, hvor den meget vanskelig kan undværes, Ja, det er ganske vist; men der er jo paa den anden Side ogsaa en Spøire i Lovforslaget for Sogneraadene til at bestemme sig for denne Skat, og det vil give Anledning til Pression fra forskjellige Sider. Sogneraadene vælges jo saaledes, at de Høistbetsfattede vælge den større Del af det, men den større Del er jo Flertallet, og det kan altsaa tage Bestemmelse om Hundeskatten. Nu vil jeg dog spørge de ærede Herrer, om de ikke tro, at det vilde være i den kommunale Bestyrelses egen velforsaaede Interesse, at et saadant tilfældigt Flertal ikke kommer til at tage Bestemmelse om en saadan Skat, naar f. Ex., som den ærede sidste Taler omtalte, en saadan ikke fandtes i det paagjældende Sogns Nabo-sogn, om det vil være velstillet til at vække velvillige Følelser overfor Sogneraadet. Jeg tror det ikke; jeg tror, at det vil være en af de Grunde, som vil gjøre, at man vil skabe en Agitation for at faae Valgmaaden til Sogneraadene forandret. Jeg antager, at just dette Thing ikke er særlig stemt for en Forandring af Valgmaaden til Sogneraadet; men en Bestemmelse af denne Art, hvorefter den af de Høistbetsfattede valgte Del skal kunne overstemme den øvrige Del af Sogneraadet og paalægge en Skat i Sognet, vil vække Uvillie hos Smaakaarsfolk; thi til Trods for, at Staten vil gaa i de Fattiges Kasse, ville de ikke mindre stærkt føle, at der foregaar en Forurettelse imod dem. Jeg kan ikke tro Andet, end at det ærede Thing vil være af samme Mening i Overensstemmelse med det ærede Things

Stilling, da Sagen sidste Gang var til Behandling her, jeg mener ikke i Tirserne, men i 1866, da den sidst var til grundig Behandling her. Der blev nemlig i 1866—67 af Justitsministeren forelagt i dette Thing et Lovforslag, som havde en lignende Bestemmelse, nemlig at Sogneraadene kunde, hvor de bestemte sig for det, paalægge Staten. Ganske vist skulde Afgiften den Gang gaa i Kommunekassen, men det har jo i og for sig mindre at sige, da vi vide, at Kommunekassen kan forstrække de Fattiges Kasse med Midler. Karakteren i det Forslag, som Ministeren den Gang indbragte, var den samme som i det Endringsforslag, der nu her er stillet under Nr. 6 til en ny § 4, nemlig at det skulde være overladt til Sogneraadene, hvorvidt de vilde paabyde en saadan Skat eller ikke. Dette Thing fandt den Gang, at det gik ikke an, og der blev da stillet Forslag om, at der ubetinget skulde lægges Skat paa alle Hunde, ogsaa paa Landet, og det blev vedtaget. I Folkethinget forandrede man imidlertid dette til, at det skulde være en frivillig Sag, og man bestemte, at den Skat, der kunde paalægges, skulde være for den første Hund kun 1 Mark og for den anden Hund 4 Kr., saa vidt jeg erindrer. Det har nu mindre at sige; men for saa vidt Sogneraadene bestemte sig til at paalægge Staten, hvilket skulde være en frivillig Sag for det, bestemte man Staten omtrent som nævnt. Da Lovforslaget kom tilbage her til Thinget henimod Slutningen af Samlingen, hvorledes stillede dette Thing sig da? Dets Udvalg havde General Haffner til Formand, og Kammerherre Tobiesen til Ordfører, og det stillede sig aldeles bestemt imod Frivillighedsprincippet netop af den samme Grund, som jeg har udviklet her, at det vilde skabe Uvillie mod Sogneraadet. Med den ærede Formands Samtykke skal jeg tillade mig at oplæse blot et Par Linier af Udvalgets Erklæring over Lovforslaget, som det var sendt tilbage fra Folkethinget. Efter at Udvalget har udviklet de omtalte Vanskeligheder, siges det i Betænkningen: „Følgen deraf“ — nemlig af en saadan Skat, som Sogneraadet kan paalægge frivillig — „vil være, at den hele Foranstaltning enten vil blive uden praktisk Betydning, eller, hvor den indføres, vil fremkalde Misstemning imod de Sognebestyrelser, der have sluttet